

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízдила a JUDr. Kateřiny Šimáčkové v právní věci žalobce: **JUDr. Z. V.**, zastoupeného JUDr. Miloslavem Jandou, advokátem, se sídlem Slapy 271, Slapy, proti žalovanému: **Policejní prezidium Policie ČR**, se sídlem Strojnická 27, Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí policejního prezidenta ze dne 30. 10. 2007, č. 1771, a dalším rozhodnutím a právním úkonům v žalobě uvedeným, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. 4. 2009, č. j. 11 Ca 319/2007 - 149,

takto:

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

Stěžovatel (původně žalobce) napadá kasační stížnosti rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 21. 4. 2009, č. j. 11 Ca 319/ 2007 - 149, jenž ke stěžovatelově žalobě proti rozhodnutí policejního prezidenta ze dne 30. 10. 2007, č. 1771, ve výroku I. napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému Policejnímu prezidiu Policie České republiky k dalšímu řízení, ve výroku II. odmítl stěžovatelovu žalobu proti správním úkonům různého typu specifikovaným pod čísly 1. - 9. tohoto výroku a ve výroku III. přiznal stěžovateli náhradu nákladů řízení v částce 112 Kč. Žalovaný navrhl ve vyjádření ke kasační stížnosti ji jako nedůvodnou zamítnout.

Žalovaný policejní prezident rozhodoval jako odvolací orgán o odvolání stěžovatele proti rozhodnutí ředitele Policie ČR, správy Středočeského kraje ve věcech služebního poměru č. PSC - 58/PK - 2006 ze dne 23. 4. 2007, kterým bylo zastaveno řízení o žádosti

stěžovatele ze dne 4. 10. 2000 o vyplacení částky 303 881 Kč jako škody na služebním příjmu a náhrady škody ve výši 29 416 Kč; toto rozhodnutí potvrdil a odvolání stěžovatele zamítl.

Procesní historie řady stěžovatelových věcí, které projednával od 90. let minulého století Městský soud v Praze i Nejvyšší správní soud od roku 2003, je oběma procesním stranám známa; stěžovatel se opakovaně domáhá vyslovení nicotnosti řady správních aktů či správních úkonů z let 1993 - 1999 ve věcech jeho služebního poměru k Policii ČR, který skončil propuštěním na základě rozhodnutí příslušných služebních funkcionářů č. 192/99 ze dne 26. 10. 1999 a č. 738/99 ze dne 15. 12. 1999. Obdobně se domáhal vyslovení nicotnosti u řady rozhodnutí vydaných po roce 1999 ve věcech náležitostí souvisejících se skončením služebního poměru (příspěvku za službu, odchodného). Všechny tyto akty, jejichž výčty jsou uvedeny v žalobě či napadeném rozsudku, již podlely přezkumné pravomoci správních soudů, a to buď jako akty samostatně přezkoumatelné, anebo jako akty subsumované (to v případě služebního hodnocení). Procesní strategie, kterou stěžovatel po celé období užíval, totiž označení jednoho správního aktu za výslovný předmět soudního přezkumu a připojení dalších 10 - 20 aktů jako tzv. ve stěžovatelově pojetí subsumovaných aktů spolu s návrhem na vyslovení nicotnosti, nebyla ve správním soudnictví úspěšná. Správní soudy opakovaně stěžovateli vysvětlovaly, že s výjimkou služebního hodnocení, jež podléhá přezkumu spolu s finálním aktem, pro nějž tvoří kauzální předpoklad, veškeré další správní akty podléhaly samostatně přezkumu ve správním soudnictví a jako takové také přezkoumány byly; není účelem tohoto řízení, aby Nejvyšší správní soud zde podával přehled veškerých řízení, které stěžovatel za tímto účelem vedl, postačí učinit odkaz například na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 11. 2008, č. j. 6 Ads 53/2008 - 102 (*všechna v rozsudku citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz*) ze dne 24. 10. 2007, č. j. 6 Ads 27/2007 - 146, a řadu dalších (Nejvyšší správní soud eviduje téměř 50 stěžovatelových věcí, v nichž rozhodoval od roku 2003), v nichž byla mylnost této strategie vyložena. Také Ústavní soud k četným stěžovatelovým ústavním stížnostem zaujal odmítavý postoj, naposledy tak učinil v usnesení ze dne 6. 5. 2010, sp. zn. III. ÚS 1119/09, kterým odmítl ústavní stížnosti proti rozsudkům Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 2. 2009, č. j. 6 Ads 87/2008 - 228, a ze dne 25. 2. 2009, č. j. 6 Ads 89/2008 - 147. Ústavní soud také již v minulosti připomenul, že stěžovatel opakovaně nerozlišuje, že některé správní akty již byly přezkoumány v jiných řízeních, a to jak před obecnými soudy, tak před Ústavním soudem - srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 6. 11. 2000, sp. zn. IV. ÚS 495/2000. Stěžovatelova ústavní stížnost proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 25. 4. 2001, č. j. 28 Ca 4/2000 - 215, kterým byla zamítnuta stěžovatelova žaloba proti rozhodnutí služebních funkcionářů ve věci propuštění stěžovatele ze služebního poměru příslušníka Policie ČR (shora citovaná) byla shledána zjevně neopodstatněnou, přičemž ostatní návrhy učiněné vůči Ústavnímu soudu pod č. 2 - 27 byly usnesením Ústavního soudu ze dne 14. 3. 2002, sp. zn. III. ÚS 379/01 odmítnuty. Také stěžovatelova snaha učinit ze správních aktů služebních funkcionářů učiněných ve věci služebního poměru věc soukromého práva, se nesetkala s procesním úspěchem (usnesení ze dne 29. 10. 1999, č. j. 4 C 219/99 - 53, Obvodního soudu pro Prahu 5, kterým bylo zastaveno řízení pro nedostatek soudní pravomoci).

Stěžovatel byl tak procesně úspěšný v jediném žádání, a to aby příslušní služební funkcionáři rozhodli procesním způsobem, který předvídaly příslušné zákony o služebním poměru účinné v té či oné historické etapě těchto sporů, o stěžovatelovu podání ze dne 4. 10. 2000, v němž se obrátil na ministra vnitra se žádostí o určení neplatnosti rozhodnutí o odchodném ze 4. 1. 2000, č. j. PSC - 1277/FPO - 21 - 99, a rozhodnutí č. 714/2000 (rozhodnutí o odvolání v téže věci) a dalších rozhodnutí označených jako podkladová, včetně rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru. V závěru tohoto podání uvedl, že žádá o náhradu škody, která mu byla způsobena porušením právní povinnosti příslušnými služebními funkcionáři, včetně příslušenství. K žalobě na nečinnost, kterou ve věci tohoto podání uplatnil pod sp. zn. 8 Ca 3/2003 u Městského soudu v Praze, rozhodl tento soud, že žalovaný je povinen v určené lhůtě o tomto podání, (v rozsahu modifikovaném v důsledku stěžovatelova dispozičního oprávnění uplatněného při jednání městského soudu, tedy o návrhu zúženém na správní akty mimo rozhodnutí o odchodném) rozhodnout. Závěry městského soudu byly potvrzeny rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2007, č. j. 6 Ans 3/2006 - 129; přitom Nejvyšší správní soud zdůraznil, že povinnost rozhodnout o určitém podání s sebou v žádném případě nenese povinnost vydat rozhodnutí určitého obsahu, tedy povinnost vznesenému nároku vyhovět. Nečinnost je jevem procesním a předmětem soudního řízení ani na úrovni městského soudu, ani Nejvyššího správního soudu, nebyla otázka meritorního posouzení žalobcových tvrzených nároků, nýbrž toliko otázka, zda správní orgán rozhodl o stěžovatelově podání. (V posuzované věci se nejví podstatným, že obdobně se vyvíjela - i když s podstatně širšími procesními obtížemi - stěžovatelova věc, jejímž předmětem byla rovněž žaloba na nečinnost pod sp. zn. 11 Ca 2/2003 Městského soudu v Praze).

Poté, co městský soud uložil ministru vnitra (shora cit. věc sp. zn. 8 Ca 3/2003) o podání ze dne 4. 10. 2000 rozhodnout, a přitom si především ozřejmit, zda stěžovatelovo podání ze dne 4. 10. 2000 je svým obsahem návrhem ve smyslu § 135 tehdy účinného zákona č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie České republiky, jenž - jak vyložil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 10. 2006, č. j. 8 Ans 1/2006 - 140, představoval institut srovnatelný s obnovou řízení podle správního řádu (bylo lze ho označit za speciální úpravu obnovy řízení), o němž musí být vydáno správní rozhodnutí, byť by předmětem rozhodnutí bylo odmítnutí návrhu vzhledem k uplynutí lhůty pro podání tohoto mimořádného opravného prostředku podle § 135 odst. 2 tehdy účinného zákona o služebním poměru (na rozdíl od § 136 cit. zákona, jehož úprava se blížila tzv. přezkumu pravomocných rozhodnutí podle tehdy účinného § 65 správního řádu, jenž nevyvolával tento důsledek), vydal ministr vnitra dne **29. 6. 2006 rozhodnutí č. 186/2006**, kterým podle § 136 odst. 1 zákona č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie České republiky (dále jen „zákon o služebním poměru“) vyslovil, že nezrušuje a ponechává v platnosti **A)** rozhodnutí a služební hodnocení uvedená v podání žalobce ze dne 4. 10. 2000, která konkrétně vyjmenoval pod č. 1. - 6., pod bodem 7. uvedl, že nezrušuje a ponechává v platnosti navrhovatelem nekonkretizovaná případná rozhodnutí o náhradě škody, **B)** rozhodnutí, oznámení, služební hodnocení a další služební materiály uvedené v podání žalobce ze dne 31. 1. 2006, které ve výroku vyjmenoval a **C)** navrhovatelem blíže nekonkretizovaná případná rozhodnutí o náhradě škody, kdy navrhovatel uplatnil svá práva a v zahájených řízeních řádně pokračuje, uvedená v podání ze dne 31. 1. 2006 na str. 32 pod body 1 až 7 (nároky, o nichž jsou řízení vedena, ve výroku vyjmenoval). O rozkladu proti tomuto rozhodnutí **rozhodl ministr vnitra dne 18. 10. 2006 pod č. 231/2006**

tak, že **výrokem I.** zamítl rozklad proti rozhodnutí č. 186/2006 ve výrokové části A), pokud jde o rozhodnutí a služební hodnocení uvedená v podání stěžovatele ze dne 4.10.2000 pod č. A) 1. - 6. a ve výrokové části B), pokud jde o rozhodnutí, oznámení, služební hodnocení a další služební materiály uvedené v podání ze dne 31. 1. 2006 pod č. 1. - 13. **Výrokem II.** tohoto rozhodnutí o rozkladu rozhodl tak, že postupuje řediteli Policie ČR, správy Středočeského kraje k projednání a vydání rozhodnutí o náhradě škody část uvedenou ve výroku napadeného rozhodnutí ministra vnitra jako A7 a C1 až 6, kterou navrhovatel blíže uvedl ve svém podání ze dne 4. 10. 2000 a konkretizoval v podání ze dne 31. 1. 2006 na str. 32 pod body 1. - 7. Toto rozhodnutí ministra vnitra napadl dne 30. 10. 2006 stěžovatel žalobou, která byla projednána Městským soudem v Praze a rozhodnuta rozsudkem ze dne 2. 10. 2009, č. j. 5 Ca 339/2006 - 343; kasační stížnost podaná proti tomuto rozsudku dne 23. 10. 2009 byla Nejvyššímu správnímu soudu předložena dne 1. 3. 2010; tato věc je vedena na Nejvyšším správním soudu pod sp. zn. 6 Ads 19/2010.

V návaznosti na rozhodnutí ministra vnitra č. 231/2006 (jeho shora citovaný výrok II.) rozhodl nejprve ředitel Policie ČR správy Středočeského kraje (č. PSC - 58/PK - 2006 dne 23. 4. 2007) a k odvolání stěžovatele policejní prezident dne 30. 10. 2007 pod č. 1771 o tvrzených nárocích stěžovatele na náhradu škody (částce 303 881 Kč a 29 416 Kč), přičemž se jednalo o neproplacení přesčasových hodin za rok 1993 a první polovinu roku 1994, náhradu škody za rozdíl v odpracovaných hodinách od roku 1995 - 1999, neproplacení cestovních náhrad od 10. 1. 1995 do 15. 2. 1996, nevyplacení osobního příplatku na základě rozhodnutí č. 886 ze dne 14. 4. 1995, nevyplacení příplatku za směnnost, úroky z prodlení za v řádném termínu nevyplacené nadtarifní složky příjmu, odchodné a příspěvek za službu, další škody, např. poplatek za lékařskou zprávu o psychiatrickém zkoumání apod. Správní orgán I. stupně řízení zastavil, neboť v době trvání služebního poměru příslušníka Policie ČR požadovaná škoda nevznikla; v obsáhlém rozhodnutí správní orgán I. stupně uvedl podrobná zjištění k jednotlivým vzneseným nárokům a dospěl k závěru, že stěžovatel neprokázal ani nedoložil vznik jakékoliv škody podle § 98 zákona o služebním poměru. Policejní prezident jako orgán II. stupně po posouzení spisového materiálu, napadeného rozhodnutí a po projednání v poradní komisi odvolání zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil; důvodem bylo, že stěžovatel neodstranil v průběhu řízení podstatné vady žádosti, které brání pokračování v řízení - tím se žádost stala bezpředmětnou, což bylo zákonným důvodem pro zastavení řízení podle § 179 zákona o služebním poměru.

Proti rozhodnutí policejního prezidenta č. 1771 ze dne 30. 10. 2007 podal stěžovatel dne 30. 11. 2007 žalobu k městskému soudu, která byla projednána pod sp. zn. 11 Ca 319/2007; věc byla rozhodnuta rozsudkem ze dne 21. 4. 2009, č. j. 11 Ca 319/2007 - 140, kterým městský soud napadené rozhodnutí č. 1771 z 30. 10. 2007 zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (výrok I.). Výrokem II. pak městský soud odmítl žalobu proti správním aktům vyjmenovaným pod č. 1. - 9. pro opožděnost, v některých případech též pro překážku věci rozhodnuté či pro překážku zahájeného řízení. Výrokem III. přiznal stěžovateli náhradu nákladů řízení o žalobě v částce 112 Kč.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel kasační stížnost dne 23. 6. 2009 a doplnil ji podáním ze dne 18. 1. 2010, které Nejvyšší správní soud obdržel 19. 1. 2010; tato kasační stížnost je projednávána Nejvyšším správním soudem pod sp. zn. 6 Ads 119/2009.

Stěžovatel ve svých podáních (žalobě i kasační stížnosti) na desítkách stran textu popisuje průběh svého služebního poměru od roku 1993 a průběh svých právních sporů. V projednávané věci má žaloba 39 stran textu, na nichž se stěžovatel domáhá vyslovení nicotnosti rozhodnutí policejního prezidenta č. 771 ze dne 30. 10. 2007 a jemu předcházejícího rozhodnutí orgánu I. stupně a řady dalších správních aktů, jež označuje a jejichž okruh posléze upřesňuje způsobem uvedeným na str. 6 a 7 napadeného rozsudku městského soudu. V žalobě mj. namítal, že rozhodnutí vydal nepřislušný služební funkcionář, dále způsob dokazování tvrzené majetkové újmy, zejména fakt, že rozhodné dokumenty byly skartovány, ač měly být archivovány. Stěžovatel v žalobě také tvrdil, že předložil dostatek podkladů, avšak před vydáním rozhodnutí se neměl možnost vyjádřit k podkladům rozhodnutí a navrhnout doplnění dokazování. Současně uvedl, že je zřejmé, že spravedlivému rozhodnutí o náhradě škody brání řada pravomocných rozhodnutí, která považuje za nicotná (byť i dříve soudně potvrzená). Proto se domáhá vyslovení nicotnosti řady dalších vyjmenovaných správních aktů (22 rozhodnutí a úkonů na č. listu 38 a 39 žaloby).

Městský soud v Praze v napadeném rozsudku shledal, že stěžovatelovu žalobu, pokud se v ní domáhá vyslovení nicotnosti správních aktů z let 1994 až 2006 nutno považovat za opožděnou - **výrok II.** napadeného rozsudku (výčet těchto aktů podle konečného žalobního návrhu stěžovatele se nachází na str. 8 - 9 pod č. 1. - 9. odůvodnění napadeného rozsudku městského soudu) ve smyslu § 46 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“); ve vztahu k některým aktům je dána i překážka věci pravomocně rozhodnuté, např. rozsudek Městského soudu v Praze sp. zn. 38 Ca 189/96, sp. zn. 38 Ca 240/96, sp. zn. 28 Ca 4/2000. Současně městský soud vyjádřil názor, že prvotním předpokladem pro přezkum jakéhokoliv rozhodnutí, a to i pokud jde o deklaraci nicotnosti, je včasnost podané žaloby.

Žaloba byla včasně podána dne 30. 11. 2007 pouze ve vztahu k rozhodnutí policejního prezidenta č. 1771 ze dne 30. 10. 2007, kterým bylo rozhodnuto o odvolání proti rozhodnutí ředitele Policie ČR, správy Středočeského kraje, ze dne 23. 4. 2007. Proto pouze toto rozhodnutí bylo možno podrobit soudnímu přezkumu (**výrok I.** napadeného rozsudku); přitom městský soud shledal žalobu zčásti důvodnou, a to pokud stěžovatel namítal, že před vydáním rozhodnutí nebyl seznámen s podklady rozhodnutí a nemohl navrhnout jejich doplnění. Za takový úkon nelze podle městského soudu považovat sdělení o složení poradní komise. Městský soud považoval za podstatné, že zejména s ohledem na větší časový odstup je třeba zdůraznit vzájemnou součinnost jak správního orgánu, tak stěžovatele, a to tak, aby byl soustředěn veškerý dostupný spisový materiál, z jehož obsahu by bylo možno posoudit, zda stěžovatel uplatňuje nárok na náhradu škody oprávněně. Proto podle § 78 odst. 1 s. ř. s. napadené rozhodnutí č. 1771 z 30. 10. 2007 zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Zavázal přitom žalovaného názorem, že před vydáním rozhodnutí vyzve stěžovatele, aby se vyjádřil k podkladům pro rozhodnutí, popř. aby navrhl doplnění těchto dokladů. Přitom městský soud zdůraznil, že je to stěžovatel, kdo uplatnil nárok na náhradu škody a je v jeho zájmu, aby v řízení předložil veškeré doklady, které podle jeho názoru oprávněnost jeho nároků dokládají. Nejde o přesun důkazního břemene, ale o důsledek charakteru řízení, v němž stěžovatel tvrdí vznik a výši škody, kterou musí doložit a prokázat. Pokud jde o námitku podjatosti služebních funkcionářů,

kteří vedli řízení v posuzované věci, kterou stěžovatel uplatnil v podání ze dne 13. 3. 2009, městský soud ji odmítl jako opožděnou, neboť byla podána po uplynutí lhůty pro podání žaloby. Pro úplnost soud uvedl, že nemohl vyhovět stěžovateli požadavku na spojení věcí sp. zn. 11 Ca 319/2007 a věci sp. zn. 5 Ca 339/2006; z usnesení ze dne 17. 7. 2008, č. j. 11 Ca 319/2007 - 78 plyne, že je tomu tak proto, že nejde o věci týčž účastníků. Pokud jde o náklady řízení, přiznal soud stěžovateli pouze 1/10 požadovaných nákladů v poměru k úspěchu ve věci (**výrok III. napadeného rozsudku**).

V kasační stížnosti o 20 stranách textu a jejím doplnění ze dne 18. 1. 2010 (kromě obsáhlých popisů, z nichž nelze pro argumentaci vůči napadenému rozsudku příliš vytěžit a blíže neuchopitelné námitce, že městský soud nařídil v únoru 2009 ve věcech sp. zn. 11 Ca 319/2007 a sp. zn. 5 Ca 339/2006 jednání na dny 21. dubna 2009 a 22. dubna 2009, z čehož mělo být patrné, že se spravedlnosti ve spravedlivém řízení stěžovatel nedomůže) namítá stěžovatel **vady výroku I. napadeného rozsudku** podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. (nezákonnost v posouzení právní otázky a nepřezkoumatelnost rozhodnutí soudu). Činí tak přesto, že si je vědom možnosti hraničně posoudit námitku proti zrušujícímu výroku rozsudku městského soudu jako nepřipustnou (poukazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2006, č. j. 7 As 27/2006 - 384). Nezákonnost a nepřezkoumatelnost má spočívat na tom, že existují pravomocná rozhodnutí (o platových a dalších náležitostech), která brání rozhodnutí o náhradě škody. K tomu pak obsáhle popisuje tato rozhodnutí o různých typech služebních příjmů, která považuje za nicotná.

K tomu může Nejvyšší správní soud pouze uvést, že městský soud vázán žalobní námitkou o vadě řízení před žalovaným, jež měla spočívat v omezení stěžovatelových procesních práv, shledal tuto námitku důvodnou a napadený správní akt zrušil a věc vrátil s přesným pokynem žalovanému k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud nemá, co by takovému postupu vytkl; jde o základní zásadu všech správních procesů, která má místo i v řízení ve věcech služebních poměrů. Jestliže takto bylo stěžovatelově žalobní námitce zcela vyhověno, platí, že ve správním soudnictví je důvodem, pro který se žalobce obrací na soud, zájem na právní ochraně; ten ovšem není dán, pokud je každému zřejmé, že soudní řízení nemůže mít v dané věci objektivně žádný užitek (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2003, č. j. 6 Ads 42/2003 - 79, rozsudek ze dne 31. 10. 2006, č. j. 8 Ans 1/2006 - 140). Stěžovatel se může domáhat přezkoumání rozhodnutí krajského soudu v rozsahu, jímž nebylo jeho návrhu vyhověno. Podal-li stěžovatel kasační stížnost proti výroku rozhodnutí, kterým mu soud k jeho žalobě vyhověl, jen obtížně lze dovodit jeho zájem na právní ochraně. Na druhé straně striktně vzato stěžovatel po soudu žádal vyslovení nicotnosti napadeného správního aktu, tedy dosažený výsledek zcela představám stěžovatele zajisté neodpovídá. Proto v posuzované věci neposoudil Nejvyšší správní soud tyto námitky jako nepřipustné. Nejsou ovšem důvodné, neboť městský soud zcela správně kvalifikoval zjištěnou vadu jako vadu řízení, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí, a proto napadený správní akt zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení. Stěžovatel si je samozřejmě vědom, že od vydání různých typů rozhodnutí o různých náležitostech uběhla různě dlouhá doba, která může mít za následek, že i kdyby se zjistilo pochybení, úprava běhu času bude překážkou pro pozitivní rozhodnutí v jeho věci. To však není důvodem pro vyslovování nicotnosti rozhodnutí, jež byla většinou vydána již před řadou let, byla správními soudy přezkoumávána a většinou byla předmětem pozornosti i

Ústavního soudu. Nejedná se přitom o subsumované akty, což bylo k věci již opakovaně mnohokrát stěžovateli vysvětlováno.

Pokud stěžovatel v kasační stížnosti obsáhle argumentuje pro svůj setrvalý postoj, že souhrn řady správních aktů (počínaje služebními hodnoceními, rozhodnutími o peněžních náležitostech, rozhodnutími o propuštění ze služebního poměru atd.) představuje subsumované podkladové akty, které mají být jako takové přezkoumávány v souvislosti s napadeným „hlavním správním aktem“, a dále, že se jedná o akty nicotné, zejména proto, že nejde o projev úřední vůle, ale o násilí proti podřízenému (**napadá výrok II. rozsudku** městského soudu pro tvrzený rozpor s čl. 90 Ústavy a čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, tedy důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. - nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí žaloby), odkazuje Nejvyšší správní soud na svá dřívější rozhodnutí, v nichž potvrdil správnost názorů sdělených stěžovateli městským soudem (příkladmo rozsudek ze dne 21. 11. 2008, č. j. 6 Ads 53/2008 - 102). S výjimkou služebních hodnocení, která jsou jako podkladový akt přezkoumávána v rámci řízení o rozhodnutí, pro něž jsou skutkovým podkladem, veškerá rozhodnutí ve věcech služebních poměrů jsou soudně přezkoumatelná; stěžovatel také těchto možností využil. Proto v řadě případů existuje překážka věci pravomocně rozsouzené a samozřejmě jde o žalobu opožděně podanou ať už ve vztahu ke lhůtě uvedené v § 137 odst. 2 zákona o služebním poměru anebo podle § 196 odst. 1 zákona 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů. Na těchto závěrech nemůže nic změnit ani judikatura Ústavního soudu, ani zdejšího soudu v jiných věcech stěžovatelem v kasační stížnosti citovaná, ani judikatura Evropského soudu pro lidská práva. Naopak lze poukázat na časově poslední usnesení Ústavního soudu ze dne 6. 5. 2010, sp. zn. III. ÚS 1119/09, v němž Ústavní soud uvedl: *“Za protiústavní nepovažuje Ústavní soud ani závěr správních soudů o překážce věci rozhodnuté, kdy se stěžovatel opakovaně domáhal toho, aby soudy znovu jím napadené správní rozhodnutí a akty přezkoumaly, ačkoliv tyto byly obecnými soudy přezkoumány; zrušení části páté občanského soudního řádu nálezem Ústavního soudu ze dne 27. 6. 2001, sp. zn. Pl. ÚS 16/99, nepředstavuje vyloučení/eliminaci překážky věci rozhodnuté. Odkaz stěžovatele na nález sp. zn. I. ÚS 487/04 je pak nepřipadný, neboť v této věci se obecné soudy odmítly zabývat žalobou žalobce z roku 1991 proti skončení jeho služebního poměru ... V případě stěžovatele však o takový případ nejde ... Je zřejmé, že stěžovatel se ochrany proti jednotlivým rozhodnutím správních orgánů ve věci jeho služebního poměru před obecnými soudy domáhal, tyto se jeho žalobami zabývaly, a byť soudy jeho žaloby zamítly (např. Městský soud v Praze sp. zn. 28 Ca 4/2000 ohledně rozhodnutí č. 738/99 o propuštění ze služebního poměru ... nejde o případ denegatio iustitiae ve smyslu namítaného nálezu (resp. čl. 6 odst. 1 Úmluvy)“.*

Namítá-li stěžovatel, že závěry soudu o opožděnosti námítky o podjatosti funkcionářů, kteří ve věci rozhodovali, jsou nepřezkoumatelné (§ 103 odst. 1 písm. d/ s. ř. s.), pak této námitce Nejvyšší správní soud nepřisvědčuje. Stěžovatel podle soudního spisu skutečně tuto námitku vznesl až při ústním jednání, resp. v podání ze dne 13. 3. 2009. Přitom opřel-li ji pouze o tvrzení, že O. M. (jednající v postavení policejního prezidenta) i V. L. (jednající za správní orgán I. stupně) měli osobní zvláště finanční zájem na výsledku správního řízení, který jim objektivně neumožňoval o nárocích stěžovatele spravedlivě rozhodnout, pak není zřejmé, proč takovou námitku neuplatnil včas v žalobě a nepodepřel ji potřebnými skutkovými tvrzeními i doklady. V žádném případě nelze otázky podjatosti

slučovat s povinností správního soudu zabývat se nicotností aktu ex offio. Ostatně jak by měl správní soud dovozovat ex offio, že jmenovaní funkcionáři mají nějaký osobní zájem na výsledku správního řízení se stěžovatelem. Skutkové podklady pro takové případné závěry musí podat stěžovatel, a to ve lhůtách pro podání žaloby. Stěžovatel neuvádí žádné skutečnosti, které by odůvodňovaly uplatnění takové námitky až pět měsíců po podání žaloby. Námitka není důvodná.

Stěžovatel nemůže účinně namítat, že se městský soud nevyrovnal s nějakými jeho tvrzeními v replice k vyjádření žalovaného - zde řetězení nepřezkoumatelnosti správních aktů; žalobní body musí stěžovatel řádně a přehledně formulovat v žalobě. Stěžovatelova podání jsou značně konfušní o desítkách stran tištěného textu a soudy jen s největším úsilím jsou nuceny extrahovat z nich, co vlastně chtěl stěžovatel soudu sdělit. Za takových okolností nelze vyloučit, že soud nevyhodnotí některou větu z takovýchto podání způsobem, který stěžovatel zamýšlel. Jestliže v doplnění kasační stížnosti z 18. 1. 2010 stěžovatel poukazuje na souvislost s rozhodnutím městského soudu shora citovaným (ze dne 2. 10. 2009, č. j. 5 Ca 339/2006 - 343), pak lze uvést, že objektivně zde věcná souvislost existuje (jde o rozhodnutí, kterým bylo k projednání a rozhodnutí postoupeno podání stěžovatele v otázkách náhrady škody příslušnému služebnímu funkcionáři). Nebyla však shledána vhodnost tyto věci spojit ke společnému řízení, neboť okruh účastníků nebyl identický. Prodlevu ve vyřízení věci sp. zn. 5 Ca 339/2006 pak objektivně vyvolal stěžovatel námitkou podjatosti vůči předsedkyni senátu 5 Ca městského soudu, o které rozhodoval, byť s nejvyšším urychlením, Nejvyšší správní soud v roce 2009 (usnesení ze dne 15. 7. 2009, č. j. Nao 27/2009 - 227). Ani zrušení výroků jiného rozhodnutí, z něhož kompetenčně vychází přezkoumávané rozhodnutí, nepůsobí samo o sobě jako skutečnost, která by zavdávala příčinu k rušení přezkoumávaného rozsudku městského soudu, natož nicotnost, jak se stěžovatel domnívá v doplnění kasační stížnosti z 18. 1. 2010. Nejedná se ani o zmatečnost řízení. Takové situace ve správním soudnictví běžně nastávají a musejí je řešit správní orgány za použití procesních prostředků, které jim příslušné zákony svěřují. Správní soudy posuzují věc podle skutkového a právního stavu, který existoval v době jejich vydání (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Proto dodatečně nemohly nastat okolnosti, které by mohly zpochybnit závěry učiněné městským soudem v tomto řízení.

K výroku III. (náklady řízení) napadeného rozsudku uplatňuje stěžovatel důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.; v obsáhlých textech kasační stížnosti a jejího doplnění se však Nejvyššímu správnímu soudu nepodařilo nalézt, co vlastně stěžovatel namítá k tomuto výroku.

Ani v replice k vyjádření žalovaného ze dne 31. 8. 2009 ani v doplnění kasační stížnosti ze dne 18. 1. 2010 neshledal Nejvyšší správní soud takovou další právní argumentaci, která by výrazně ovlivnila to, co stěžovatel uplatnil již v původní kasační stížnosti.

Proto kasační stížnost jako celek podle § 110 odst. 1 zamítl jako nedůvodnou.

Stěžovatel neměl v řízení procesní úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení; to by svědčilo žalovanému - Nejvyšší správní soud však neshledal, že by žalovaný v tomto řízení vynaložil výrazně jiné náklady, než jsou spjaté s jeho běžnou činností, a

proto mu náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal (§ 60 odst. 1, 7 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. května 2010

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně

senátu